

200704915/1.

Datum uitspraak: 28 augustus 2007

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 07/1105 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Arnhem, van 18 juni 2007 in het geding
tussen:

appellant

en

de Staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 8 december 2006 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie een aanvraag van appellant om hem een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 18 juni 2007, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Arnhem, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 13 juli 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 30 juli 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. M.G.J. Parkins-de Vin, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. F.S.N. Nasrullah-Oemar, ambtenaar van Staat.

w.g. Parkins-de Vin
Lid van de enkelvoudige kamer

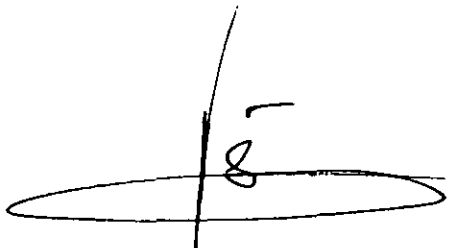
w.g. Nasrullah-Oemar
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 28 augustus 2007

404.

Verzonden: 28 augustus 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line extending to the right.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

Uitspraak

II

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

Vreemdelingenkamer

Nevenzittingsplaats Arnhem

Registratienummer: AWB07/1105

Datum uitspraak: 18 juni 2007

Uitspraak

Ingevolge artikel 8:70 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) in samenhang met artikel 71 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000)

inzake

geboren op
v-nummer
van Sierra Leone nationaliteit,
eiser,
gemachtigde mr. J.A.H. Schoofs,

tegen

de Staatssecretaris van Justitie,
Immigratie- en Naturalisatiedienst,
verweerder.

Het procesverloop

Bij besluit van 8 december 2006 heeft verweerder de aanvraag van eiser van 19 juni 2004 tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd afgewezen.

Op 5 januari 2007 heeft eiser beroep ingesteld tegen dit besluit.

Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken overgelegd en een verweerschrift ingediend.

De openbare behandeling van het beroep heeft plaatsgevonden ter zitting van 15 mei 2007. Eiser is verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door mr. N.M.E. Disselkamp.

De vaststaande feiten

Eiser heeft op 1 augustus 2001 een aanvraag gedaan voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd. Bij besluit van 24 januari 2002 heeft verweerder de aanvraag ingewilligd en aan eiser een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd overeenkomstig artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000 verleend.

De beoordeling

1. Ingevolge artikel 8:1, eerste lid, gelezen in samenhang met artikel 8:69 van de Awb, dient de rechtbank het bestreden besluit — de motivering waarop dit besluit berust daaronder begrepen — te toetsen aan de hand van de tegen dat besluit aangevoerde beroepsgronden.
2. Ter staving van zijn asielaanvraag heeft eiser, zakelijk weergegeven, het volgende naar voren gebracht. Eiser wordt in december 1998 door rebellen gevangengenomen en wordt gedwongen hen te helpen. Tijdens een aanval van ECOMOG in juni 2001 ontsnapt eiser en weet hij met behulp van een blanke man naar Nederland te vluchten. Eiser heeft dan twee jaar en een paar maanden bij de rebellen verbleven.
3. Verweerder heeft de aanvraag afgewezen en heeft daaraan het volgende, kort samengevat, ten grondslag gelegd. Aan eiser is op 24 januari 2002 een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd verleend op grond van het categoriale beschermingsbeleid dat destijds gold. Er is in Sierra Leone niet langer sprake van een situatie waarvoor categoriale bescherming moet worden geboden. De grond voor verlening van een verblijfsvergunning, bedoeld in artikel 29 van de Vw 2000 is komen te vervallen. Met betrekking tot de beoordeling ten tijde van de verleende verblijfsvergunning rekent verweerder eiser toe dat hij geen documenten heeft overgelegd om zijn identiteit en reisroute vast te stellen. Evenmin heeft eiser zijn identiteit en reisroute nader onderbouwd door het afleggen van gedetailleerde, coherente en verifieerbare verklaringen. Het ontbreken van documenten en bedoelde verklaringen doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van eisers asielrelaas. Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat het asielrelaas van eiser positieve overtuigingskracht ontbeert en derhalve ongeloofwaardig is. Voorts stelt verweerder zich ex nunc toetsend op het standpunt dat, gelet op het ongeloofwaardig bevonden asielrelaas, de huidige situatie in Sierra Leone niet kan leiden tot een andere conclusie.
4. Hiermee kan eiser zich niet verenigen en daartoe wordt het volgende, kort samengevat, aangevoerd. Verweerder heeft ten onrechte het ontbreken van documenten tegengeworpen. Eerder is op grond van dezelfde feiten en omstandigheden een verblijfsvergunning verleend. Er wordt ten onrechte getwijfeld aan de identiteit en nationaliteit van eiser. Verweerder heeft twee voornemens uitgebracht, het tweede voornemen is drie jaar na het eerste voornemen uitgebracht. Verweerder handelt onzorgvuldig door na drie jaar het voornemen te wijzigen. Ten slotte doet eiser een beroep op de inherente afwijkingsbevoegdheid omdat eiser al zeer langdurig legaal in Nederland verblijft.
5. De rechtbank overweegt als volgt.
6. Allereerst overweegt de rechtbank als volgt. Blijkens de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (verder: de Afdeling) van 26 februari 2003 (JV 2003, 139) heeft verweerder in redelijkheid kunnen besluiten om, op basis van het ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken van 8 juli 2002 inzake Sierra Leone, het categoriaal beschermingsbeleid niet voort te zetten. In hetgeen eiser in de

onderhavige procedure heeft aangevoerd, ziet de rechtbank onvoldoende aanleiding om tot een ander oordeel te komen. Gelet hierop heeft verweerder terecht gesteld dat de grond voor verlening van de vergunning van eiser is komen te vervallen. Blijkens de uitspraak van de Afdeling van 28 maart 2002, gepubliceerd in JB 2002, 161, wordt, op grond van de wetshistorie van de Vw 2000 en op grond van de door de staatssecretaris gedane toezegging dat de beoordeling van de a-, b-, en c-grond van artikel 29 van de Vw 2000 in het geval van intrekking of verlenging van de verblijfsvergunning opnieuw zal plaatsvinden, een op de voet van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000 verleende verblijfsvergunning niet in rechte onaantastbaar, voor zover daarin ligt besloten dat geen aanspraak bestaat op een verblijfsvergunning uit hoofde van de gronden a tot en met c van het eerste lid van artikel 29 van de Vw 2000. Dat, zoals namens eiser is gesteld, sprake zou zijn van opgewekt vertrouwen in het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd doet hieraan niet af. Gelet hierop heeft verweerder bij de onderhavige verlengingsaanvraag terecht de a-, b-, en c-grond van artikel 29 van de Vw 2000 opnieuw beoordeeld. Dit oordeel ligt derhalve nu ter inhoudelijke rechterlijke toetsing voor.

7. Aangezien bij het bestreden besluit de aanvraag van eiser om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd is afgewezen, omdat de grond voor verlening is komen te vervallen, heeft verweerder terecht getoetst of er ten tijde van de verlening van de verblijfsvergunning asiel (ex tunc toetsend) andere gronden bestonden voor verlening van een verblijfsvergunning asiel, alsmede of er op grond van de huidige feiten en omstandigheden gronden zijn voor verlening van een verblijfsvergunning (ex nunc toetsend).

8. De rechtbank zal derhalve beoordelen of verweerder terecht heeft geoordeeld dat er ex tunc en ex nunc toetsend geen aanleiding is voor verlening van een verblijfsvergunning asiel aan eiser.

9. Gezien de gronden van het beroep heeft de rechtsstrijd betrekking op de geloofwaardigheid van het asielrelaas en de in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b en c van de Vw 2000 genoemde inwilligingsgronden.

10. Ten aanzien van het gedeelte van het beroep dat ziet op de ex tunc toetsing is de rechtbank van oordeel dat verweerder terecht het standpunt heeft ingenomen dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij ten tijde van de verlening van de verblijfsvergunning te vrezen had voor vervolging, dan wel bij terugkeer naar Sierra Leone een reëel risico liep om te worden onderworpen aan folteringen, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Immers, verweerder heeft, naar het oordeel van de rechtbank, in redelijkheid aan eiser kunnen tegenwerpen dat hij toerekenbaar geen documenten heeft overgelegd om zijn identiteit en reisroute te kunnen vaststellen. Dat een reisagent eiser terzake bepaalde eisen heeft gesteld, kan niet afdoen aan zijn eigen verantwoordelijkheid voor de onderbouwing - waar mogelijk - van zijn reis- en asielrelaas. Bij de beslissing aan eiser toe te rekenen dat hij geen reispapieren heeft overgelegd heeft verweerder voorts betrokken dat eiser geen consistente, gedetailleerde en verifieerbare verklaringen omtrent de reisroute heeft afgelegd. Dat oordeel kan de rechtelijke toets doorstaan. Mitsdien bestaat geen grond voor het oordeel dat verweerder artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 niet in redelijkheid aan eiser heeft kunnen tegenwerpen, zodat de oprechtheid van het asielrelaas op voorhand is aangetast en afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van dat relaas. Dit brengt volgens vaste jurisprudentie met zich dat verweerder bij zijn verdere beoordeling slechts van de juistheid van de verklaringen van eiser hoeft uit te gaan, indien in het relaas geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen en van het asielrelaas dus een

positieve overtuigingskracht uitgaat. Uit het bestreden besluit kan worden afgeleid dat verweerder van oordeel is dat het relaas positieve overtuigingskracht ontbeert, omdat eiser geen relevante informatie over de rebellen heeft weten te verstrekken, zijn ontsnapping niet geloofwaardig wordt geacht en hij voorts vaag en summier heeft verklaard over zijn verblijf bij de rebellen en de slaapplekken aldaar. Zo heeft verweerder daarbij kunnen betrekken dat eiser vrijwel niets kan verklaren over de groep die hem zou hebben meegenomen en hij ook, buiten de naam van de commandant, geen namen kan noemen van andere leden van de groep. Ook heeft verweerder daarbij kunnen betrekken dat, aangezien eiser jarenlang bij de rebellen heeft verbleven, verwacht mag worden dat hij meer concreet kan verklaren over zijn verblijf. In het licht van het voorgaande bestaat daarom geen grond voor het oordeel dat verweerder de verklaringen van eiser in redelijkheid niet geloofwaardig heeft kunnen achten.

11. Eiser stelt zich voorts op het standpunt dat verweerder onzorgvuldig handelt door twee voornemens uit te brengen waarbij het tweede voornemen drie jaar later is uitgekomen en ten aanzien van de geloofwaardigheid andere elementen aanvoert. De rechtbank overweegt dat in het voornemen van 11 augustus 2006 wordt gesteld dat het voornemen van 13 oktober 2003 als vervallen moet worden beschouwd. De rechtbank is van oordeel dat verweerder dit terecht heeft kunnen doen omdat het voornemen van 13 oktober 2003 was bedoeld om de verleende verblijfsvergunning in te trekken. Deze verblijfsvergunning is echter op 1 augustus 2004 van rechtswege verlopen, waardoor de vergunning niet meer ingetrokken behoefde te worden.

Ten aanzien van eisers stelling dat verweerder geen andere elementen had mogen aanvoeren om tot ongeloofwaardigheid van het relaas te concluderen, overweegt de rechtbank eiser (opnieuw) in de gelegenheid is gesteld schriftelijk zijn zienswijze naar voren te brengen, van welke gelegenheid hij ook gebruik heeft gemaakt.

12. Ten slotte heeft eiser een beroep gedaan op zijn medische situatie. Blijkens jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM), waaronder de arresten van 2 mei 1997 (NJ 1998/582) en van 6 februari 2001 (JV 2001/103), kan een ongeneeslijke, dan wel levensbedreigende ziekte in een vergevorderd stadium, het ontbreken van medische voorzieningen en sociale opvang in het land van herkomst een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden opleveren. De rechtbank is van oordeel dat de medische situatie van eiser niet tot een statusverlening kan leiden, nu niet gebleken is, althans onvoldoende aannemelijk is gemaakt, dat eiser aan de genoemde criteria voldoet.

13. Gelet op het voorgaande heeft verweerder, ex nunc en ex tunc toetsend, geen grond voor verlening van een verblijfsvergunning op de voet van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b of c van de Vw 2000 aanwezig hoeven achten.

14. Derhalve is het beroep ongegrond. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

Registratienummer: AWB07/1105

5

De beslissing

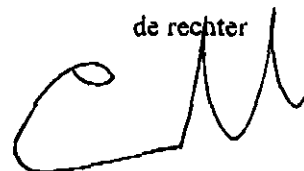
De rechtbank verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. A.M. Overbeeke en in het openbaar uitgesproken op 18 juni 2007 in tegenwoordigheid van mr. M. van Esveld als griffier.

de griffier

M.v. Esveld

de rechter

VERZONDEN OP**18 JUN 2007**

Voor fotokopie conform
De griffier van de
Rechtbank te 's-Gravenhage
Nevenzittingsplaats Arnhem

Rechtsmiddel:

Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de verzending van een afschrift hoger beroep instellen bij de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage. Het beroepschrift dient een of meer grieven tegen de uitspraak te bevatten. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing. Een afschrift van de uitspraak dient overgelegd te worden. Meer informatie treft u aan op de website van de Raad van State (www.raadvanstate.nl).

VAN DER MEULEN
HENNY & VAN AALST

HUISSENSESTRAAT 55

I

Raad van State
Afdeling Bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 's-Gravenhage

Bezoekadres:
Huissensestraat 55
Arnhem

Correspondentieadres:
Postbus 30109
6803 AC Arnhem

tel. 026 - 322 91 47
fax 026 - 322 68 99
www.mha-advocaten.nl

ADVOCATEN EN PROCUREURS:

mr. A.Th.L. van der Meulen*
mw. mr. S.I. Henny
mr. P.L.P.M. van Aalst
mr. J.A.H. Schoofs
mw. mr. L. Veenstra

strafrechtsspecialist*

JURIDISCH MEDEWERKER:

G.J. van der Graaf

Per fax

UW KENMERK :

INZAKE :

ARNHEM :

/ Ministerie van Justitie

13 juli 2007

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
13 JUL 2007	V
ZAKEN	
VI 4915	
HAA	
BETROFFENDE	

2725-A

Onderwerp: hoger beroepsschrift inzake AWB 07/1105

Betreft :

IND-nr. : 0108.01.8090

V.nr. :

Geacht College,

De heer geboren op , van Sierra Leone nationaliteit, hierna te noemen appellant, heeft d.d. 19 juni 2004 verzocht om afgifte van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd.

Bij beschikking van 5 januari 2007 heeft verweerder deze aanvraag afgewezen. Appellant heeft daartegen op 5 januari 2007 beroep ingesteld. Bij uitspraak van 18 juni 2007, heeft de rechtbank 's Gravenhage, nevenzittingsplaats Arnhem, dit beroep ongegrond verklaard (bijlage).

Appellant kan zich niet verenigen met de uitspraak van de rechtbank en tekent daartegen hoger beroep aan.

Appellant kiest bij de indiening van het beroepsschrift woonplaats ten kantore van mr. J. Schoofs aan de Huissensestraat 55 te Arnhem (postadres: postbus 30109, 6803 AC Arnhem), die verklaart uitdrukkelijk te zijn gemachtigd als bepaaldelijk

gevolmachtigde tot het instellen van alle rechtsmiddelen betreffende de asielprocedure, daarbij begrepen hoger beroep, en als zodanig zal optreden met het recht van vervanging.

Het hoger beroepschrift berust op de volgende grieven,.

Grief 1

De rechtbank heeft ten onrechte onder punt 10 van de bestreden uitspraak overwogen dat verweerder in redelijkheid aan appellant heeft kunnen tegenwerpen dat hij verwijtbaar geen documenten heeft overgelegd om zijn identiteit en reisroute te kunnen vaststellen.

Toelichting

Verweerder heeft aan appellant op 24 januari 2002 een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd verleend op grond van art.29 lid 1 sub d Vreemdelingenwet. Dit impliceert dat verweerder op grond van dezelfde feiten en omstandigheden toen kennelijk van mening was dat er geen aanleiding bestond om art.31 lid 2 aanhef en onder sub f VW toe te passen, nu er vanuit gegaan moet worden dat verweerder bij die verlening ook aan dit artikel heeft getoetst. Immers deze toets gaat ook vooraf aan de verlening van die verblijfsvergunning.

Grief 2

De rechtbank heeft in de bestreden uitspraak onder punt 10, ten onrechte overwogen dat er geen grond bestaat voor het oordeel dat verweerder de verklaringen van appellant in redelijkheid niet geloofwaardig heeft kunnen achten.

Toelichting

Deze overweging betreft de beoordeling van het vluchtrelaas van appellant op positieve overtuigingskracht. In dit kader is in beroep uiteengezet dat bij deze beoordeling rekening gehouden moet worden met alle omstandigheden van het geval, met name hetgeen bekend is over de situatie in het land van herkomst ten tijde van de vlucht. Hiermee is mede bedoeld op de identiteit van appellant, waaraan door verweerder niet is getwijfeld. Hiervan maakt deel uit zijn afkomst uit Makeni. Bij verweerder moet als bekend verondersteld worden dat deze plaats in 1998 is aangevallen door de RUF, alsmede de handelswijze van deze RUF-rebellen om alle bruikbare mannen mee te nemen en te gebruiken onder dwang. In dit licht dient verweerder de grootste zorgvuldigheid te betrachten bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van de verklaringen, nu gijzeling door de rebellen impliceert dat sprake is van ernstige traumatische ervaringen door confrontatie met zeer ernstig geweld. Verweerder dient hiermee in zijn onderzoek rekening te houden en kan er dan niet zonder meer vanuit gaan dat bij de gehoren zonder hierop door te vragen van appellant verwacht mag worden dat hij uit zichzelf uitvoerig verklaart over zijn verblijf

bij de rebellen. Appellant heeft alle vragen die hem gesteld werden naar vermogen beantwoord. Hem is direct een verblijfsvergunning verleend op grond van art.29 lid 1 sub d VW, waartegen geen rechtsmiddel open stond, zodat appellant toen geen adequate mogelijkheid had hiertegen op te komen en duidelijk te maken dat hij om persoonlijke redenen op grond van art.29 lid 1 sub b of c VW voor verblijf in aanmerking zou komen. Het door verweerder gehanteerde systeem impliceert dat deze beoordeling pas plaatsvindt nadat de verleende verblijfsvergunning vanwege beëindiging van het beleid wordt ingetrokken. Hierbij is doorgaans sprake van een groot tijdsverloop, zoals in casu. Het is in strijd met de zorgvuldigheid om na langdurig tijdsverloop van enkele jaren te verwachten dat een getraumatiseerde persoon in staat is om op adequate wijze nader toe te lichten waarom hij is gevlucht en hierover gedetailleerde verklaringen af te leggen. Dit kan al niet verwacht worden van iemand die onder normale omstandigheden gebeurtenissen moet omschrijven die jaren geleden hebben plaatsgevonden.

De rechtbank heeft deze gegevens miskend in de bestreden overweging aangaande de beoordeling van de positieve overtuigingskracht. Dit te meer daar ook ter zitting is uiteengezet dat appellant kampt met ernstige psychische problemen ten gevolge van het door hem ondergane geweld.

Grief 3

De rechtbank heeft in de bestreden uitspraak onder punt 11, ten onrechte overwogen dat verweerder terecht in zijn tweede voornemen van 11 augustus 2006 ten aanzien van de geloofwaardigheid andere elementen mag aanvoeren dan in het voornemen van 13 oktober 2003.

Toelichting

Appellant is van mening dat verweerder door op grond van dezelfde feiten en omstandigheden een andere beoordeling te geven van de geloofwaardigheid en de aannemelijkheid van de verklaringen, willekeurig handelt, nu het eerste voornemen niet is ingetrokken vanwege gewijzigde opvattingen van verweerder over de geloofwaardigheid of de aannemelijkheid, dan wel de motivering daarvan, maar enkel vanwege het van rechtswege verlopen van de aan appellant verleende verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd. Ook hierbij is van belang dat op grond van de zorgvuldigheid het verweerder niet vrijstaan voorbij te gaan aan het tijdsverloop en de gevolgen hiervan voor het vermogen van appellant aanvullende te verklaren, nu verweerder in zijn eerste voornemen ten aanzien van de geloofwaardigheid enkel gewag heeft gemaakt van twijfel vanwege het vertrek van ECOMOG uit Sierra Leone voorafgaande aan de ontsnapping van appellant. Dit gegeven heeft niet direct betrekking op het vermogen van appellant te verklaren over zijn problemen bij de rebellen, maar is te weerleggen door de verwijzing dat hier sprake was van begripsvorming onder de bevolking en het gegeven dat ten tijde van de ontsnapping er nog steeds VN troepen in Sierra Leone actief waren, officieel onder de naam UNAMSIL, echter dit zal voor het begrip bij de bevolking met betrekking tot de benaming geen verschil gemaakt hebben. Het bleven buitenlandse troepen onder VN

verband. Tijdens de behandeling van het beroep ter zitting is in deze verwezen naar het ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken d.d. september 2001, pagina 15 en 16, waarin dit is toegelicht.

Conclusie

Appellant is op grond van het bovenstaande van mening dat ernstige gebreken kleven aan de bestreden uitspraak.

Appellant verzoekt u daarom de aangevoerde grieven gegrond te verklaren en aldus doende:

- I. De bestreden uitspraak te vernietigen;
- II. De beschikking van de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie van 8 december 2006 te vernietigen;
- III. De Staatssecretaris van Justitie te veroordelen tot her vergoeden van de proceskosten.

Hoogachtend,

J. Schoofs

Bijlagen:

1. Afschrift uitspraak rechtbank 's Gravenhage, nevenzittingsplaats Arnhem d.d. 18 juni 2007
2. Afschrift machtiging